

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou ve věci

žalobce: **X**, narozený **X**
státní příslušnost **X**
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Císařem
sídlem Vyšehradská 415/9, 128 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 1. 2026, č. j. CPR-29882-3/ČJ-2025-930310-V234

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 1. 2026, č. j. CPR-29882-3/ČJ-2025-930310-V234 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „cizinecká policie“) ze dne 21. 8. 2025, č. j.

Shodu s prvopisem potvrzuje **X**.

KRPA-264608-12/ČJ-2025-000022-SV, jímž bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) na dobu 1 roku a současně mu byla stanovena doba k vycestování do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

II.

Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce v podané žalobě namítal, že v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) nebyl náležitě zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaný dále v rozporu s § 50 odst. 3 správního řádu nezjistil skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce, nýbrž pouze v jeho neprospěch. Žalovaný porušil rovněž § 2 odst. 3 a odst. 4 správního řádu, neboť nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu. Žalovaný aproboval vady prvostupňového rozhodnutí, čímž zatížil napadené rozhodnutí stejnými vadami. Napadené rozhodnutí nijak nepokrývá konkrétní situaci žalobce a v podstatě jen paušálně prochází jednotlivé regulativy. Žalovaný neváže zákonné podmínky k žalobcově situaci a nezohledňuje dostatečně specifika celého případu.
3. Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nepřiměřené z hlediska formy uloženého opatření i z hlediska délky správního vyhoštění. Dle názoru žalobce napadené rozhodnutí neodpovídá okolnostem případu a je v rozporu se zásadou proporcionality a právní jistoty. Správní orgány měly postupovat podle § 50a zákona o pobytu cizinců nebo umožnit žalobci vycestovat dobrovolně, případně zvolit jinou formu ukončení jeho pobytu na území ČR. Žalovaný nepřihlížel k negativnímu zásahu, který bude mít napadené rozhodnutí na žalobcův život.
4. Žalobce namítal rovněž nedostatečné posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí, pokud jde o zásah do žalobcova soukromého a rodinného života. Cizinecká policie v prvostupňovém rozhodnutí sice uvedla kritéria podle § 174a zákona o pobytu cizinců, avšak tím celé hodnocení záležitosti skončilo a cizinecká policie se prakticky nijak nevypořádala s možnými důsledky rozhodnutí o správním vyhoštění pro budoucí život žalobce.
5. Napadené rozhodnutí nereflexuje polehčující okolnosti, „excesivnost“ žalobcova jednání, jeho bezúhonnost a společenskou „nezávadovost“ a rovněž jeho spolupráci s žalovaným. Jednání žalobce bylo důsledkem neznalosti velmi složitého zákona, nešlo o úmysl. Přesto však je žalobcovo jednání postihováno stejně, jako by na území pobýval úmyslně neoprávněně. Žalovaný bezdůvodně opomněl vzít v potaz tyto skutečnosti ve prospěch žalobce, v důsledku čehož je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že žalobní námitky jsou totožné s námitkami odvolacími, a proto plně odkázal na odůvodnění napadeného i prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

IV.

Obsah správního spisu

7. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyloučeny následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

8. Dne 21. 8. 2025 vykonala hlídka cizinecké policie pobytovou kontrolu na adrese X, kde se nacházel žalobce. Na výzvu k prokázání totožnosti předložil žalobce hlídce platný cestovní doklad X č. X. Lustrací bylo zjištěno, že žalobce pobýval na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty s platností od 23. 10. 2023 do 22. 10. 2025. Platnost zaměstnanecké karty zanikla dne 29. 6. 2024, čímž byl žalobci pobyt na území ukončen. Žalobce změnil zaměstnavatele a tuto změnu neohlásil úřadům. Dne 17. 7. 2025 podal žalobce žádost o prodloužení zaměstnanecké karty. Tím mu však na území nevzniklo právo k pobytu. Jiné řízení s ním není vedeno. Z toho důvodu byl žalobce zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky.
9. Téhož dne bylo s žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění. Do protokolu o výsledku účastníka správního řízení žalobce uvedl, že na území schengenského prostoru vstoupil naposledy dne 26. 6. 2024 a od té doby pobývá na území schengenu nepřetržitě až do dnešního dne. Cestuje maximálně mezi zeměmi EU. Pobýval zde na základě zaměstnanecké karty č. X s platností do dne 22. 10. 2025. Nevěděl, že mu byla platnost zaměstnanecké karty zrušena. To žalobce zjistil až při výsledku. Žalobce měnil zaměstnání a měl za to, že všechny formality za něj vyřeší nový zaměstnavatel. Nevěděl, že má oznamovací povinnost. Žalobce uvedl, že momentálně bydlí u svého přítele na adrese X. Pouze tam přespává, nemá tam nic označeného. Žalobce uvedl, že v ČR ani v X nic nevlastní. Na území ČR nemá žádné kulturní ani společenské vazby. Má sjednané zdravotní pojištění. Peníze na vycestování si žalobce dokáže sehnat, pracuje jako šéfkuchař. Žalobce je svobodný a bezdětný, na území ČR se nenachází žádná osoba, vůči níž by měl žalobce vyživovací povinnost nebo o kterou by pečoval. Žalobcova matka žije v X a další příbuzné má žalobce v Anglii. Žalobce má na území přítele, občana ČR, se kterým jsou spolu přibližně dva roky. Zatím spolu nijak nežijí, žalobce u svého přítele přibližně 3 týdny přespává, než si najde nové vlastní bydlení. Společnou domácnost nesdílí. Žalobci nebyla známa žádná překážka ve vycestování a uvedl, že když bude muset, vycestuje dobrovolně. V zemi původu mu nic nehrozí, je to pro něj bezpečná země.
10. Součástí správního spisu je také závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR ze dne 21. 8. 2025, ev. č. ZS58981, podle něž je vycestování žalobce do X možné.
11. Cizinecká policie následně vydala prvostupňové rozhodnutí, kterým uložila žalobci správní vyhoštění a stanovila dobu zákazu vstupu na území členských států v délce jednoho roku. V odůvodnění pak uvedla, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců tím, že v období od 30. 9. 2024 do 21. 8. 2025 pobýval na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Cizinecká policie posoudila, že důsledek rozhodnutí o správním vyhoštění je z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobce přiměřený. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, byla stanovena na jeden rok, kdy bylo přihlédnuto ke skutečnosti, že žalobce po celou dobu správního řízení spolupracoval, vypovídal a šlo o jeho první protiprávní jednání. Na druhou stranu si byl žalobce svého neoprávněného pobytu vědom a pracoval na území ČR i po skončení platnosti jeho zaměstnanecké karty.
12. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím tak, že odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí cizinecké policie potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno na základě správných skutkových zjištění, která byl podložena

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

dostatečnými podklady, a že se žalobce dopustil popsaného protiprávního jednání, kterým naplnil skutkovou podstatu správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný uvedl, že rozhodnutí o správním vyhoštění je v souladu s veřejným zájmem a nezasahuje nepřiměřeně do žalobcova soukromého a rodinného života. Dobu zákazu vstupu v délce jednoho roku shledal žalovaný rovněž přiměřenou a odpovídající okolnostem případu.

V.

Právní posouzení věci soudem

13. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán [ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
15. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Ustanovení § 174a stejného zákona pak stanoví, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
16. Podle § 120a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *policie v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 je povinna si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179); to neplatí, pochází-li cizinec z bezpečné země původu podle jiného právního předpisu a neuvedl-li skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179.*
17. Předně soud uvádí, že ve správním řízení bylo prokázáno, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, neboť pobýval na území ČR ode dne 30. 9. 2024 do 21. 8. 2025 bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. To ostatně žalobce v podané žalobě nečinil sporným.
18. Pokud jde o žalobní námitky o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, nezjištění skutečností svědčící ve prospěch žalobce, nýbrž pouze v jeho neprospěch, soud k těmto velmi obecným námitkám uvádí, že žalovaný a cizinecká policie v dostatečném rozsahu

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

zjistili skutkový stav, který byl podložen dostatečnými podklady. Z napadeného rozhodnutí je pak patrné, jaké skutečnosti hodnotil žalovaný ve prospěch žalobce a jaké naopak svědčily v jeho neprospěch. Žalobce rovněž namítl, že správní orgán nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu a byly šetřeny oprávněné zájmy žalobce, aniž by specifikoval, jak přesně k těmto pochybením mělo dojít. Soud proto pouze obecně uvádí, že tato pochybení ze strany žalovaného ani cizinecké policie neshledal. Vzhledem k tomu, že žalobce nekonkretizoval, která konkrétní skutková zjištění měla být ze strany správních orgánů opomenuta, které další konkrétní skutečnosti hovořící ve prospěch žalobce nebyly ze strany správních orgánů vzaty v potaz, z jakých skutkových a právních důvodů přijaté řešení nemělo odpovídat okolnostem řešeného případu a jak přesně nebyly šetřeny oprávněné zájmy žalobce, soud se těmito námitkami nemohl blíže zabývat a shledal je nedůvodnými. V této souvislosti soud považuje za vhodné upozornit na judikaturu Nejvyššího správního soudu, ze které plyne, že pouhý výčet ustanovení správního řádu, které měl žalovaný porušit a obecné tvrzení, že žalovaný nedostál zásadám správního řízení, nelze považovat za žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2016, č. j. 4 Azs 47/2016-41).

19. K námitce týkající se nepřiměřenosti formy uloženého opatření soud podotýká, že dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu rozhodnutí o správním vyhoštění nemá sankční povahu; jedná se pouze o správní opatření, kterým stát toliko vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se na území státu zdržovali cizinci, kteří dodržují platné právní předpisy (dle této judikatury navíc § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců při naplnění podmínek pro vyhoštění neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro uvažování, zda cizinci správní vyhoštění uloží či nikoli) – srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018 č. j. 2 Azs 289/2017-31. V projednávané věci přitom zjevně došlo k naplnění zákonných podmínek uložení správního vyhoštění. Pro tento závěr je bez významu bezúhonnost či spolehlivost žalobce nebo skutečnost, že jeho protiprávní jednání spočívající v nelegálním pobytu na území ČR bylo excesem. Námitka o nepřiměřenosti formy řešení dané věci (tj. uložení správního vyhoštění) tudíž není důvodná.
20. Co se týká žalobní námitky ohledně nepřiměřenosti uloženého opatření, pokud se jedná o jeho délku, soud ji rovněž vyhodnotil jako nedůvodnou.
21. Žalobce uplatnil obdobnou námitku již v rámci odvolacího řízení a podle názoru soudu se žalovaný s touto námitkou dostatečně vypořádal. Žalobce se dopustil protiprávního jednání spočívajícího v nelegálním pobytu, pro které může správní orgán cizinci uložit zákaz vstupu na území členských států EU v délce až pěti let. V daném případě bylo žalobci uloženo správní vyhoštění s dobou zákazu vstupu na území členských států EU v délce jednoho roku, které se s ohledem na všechny okolnosti daného případu jeví adekvátní. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že doba zákazu vstupu spojená se správním vyhoštěním byla uložena v jedné pětině zákonného rozsahu a odpovídala okolnostem daného případu, přičemž žalovaný neshledal důvod korigovat úvahu cizinecké policie v prvostupňovém rozhodnutí. Přitom měl na zřeteli citelnou dobu neoprávněného pobytu žalobce na území. V rámci prvostupňového rozhodnutí cizinecká policie přihlédla ke skutečnosti, že žalobce po celou dobu správního řízení spolupracoval a vypovídal a šlo o jeho první zjištěné protiprávní jednání. Na druhou stranu pobýval na území neoprávněně přes 300 dnů a pracoval zde i po skončení platnosti jeho zaměstnanecké karty. Tato žalobní námitka proto rovněž není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

22. Soud konstatuje, že je na uvážení správního orgánu, jak dlouhou dobu s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Jinými slovy stanovení doby zákazu vstupu na území členských států EU je výsledkem správního uvážení, které podléhá jen omezenému soudnímu přezkumu a soud tedy pouze zkoumá, zda posouzení správních orgánů nebylo excesivní či svévolné a zda bylo dostatečně odůvodněno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017-31). Shodný závěr plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46, tedy že úkolem soudu není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Zbývá tedy posoudit otázku, zda při stanovení délky zákazu vstupu na území EU nepřekročily správní orgány meze správního uvážení, tj. zda rozhodnutí „*nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38). Soud má za to, že uložený zákaz vstupu v délce jednoho roku je vzhledem k okolnostem daného případu přiměřený, není nijak excesivní. V nyní projednávané věci se žalobce, jak je uvedeno výše, dopustil protiprávního jednání spočívajícího v nelegálním pobytu, za nějž zákon umožňuje uložit správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, a to s dobou zákazu vstupu až na 5 let. Zároveň žalovaný přihlédl ke všem okolnostem daného případu, přičemž shledal dobu zákazu vstupu v délce 1 roku jako adekvátní ve vztahu k protiprávnímu jednání žalobce a veškerým individuálním okolnostem jeho případu. Svůj závěr žalovaný také náležitě odůvodnil a soud se s jeho závěrem ztotožňuje. Soudu je navíc z jeho činnosti známo, že správní orgány v obdobných případech ukládají dobu zákazu vstupu v obdobné délce.
23. V této souvislosti není rozhodné, zda žalobce o svém neoprávněném pobytu věděl či nikoliv. Soud odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu přijaté v rozsudku ze dne 16. 3. 2016, č. j. 10 Azs 39/2016-21, kde konstatoval, že „*[z]ákon o pobytu cizinců nerozlišuje formu zavinění, jež zahrnuje skutečnost (ne)oprávněnosti pobytu na území České republiky. Jedná se o tzv. odpovědnost objektivní, bez ohledu na zavinění. Nejvyšší správní soud tudíž souhlasí se závěry městského soudu, že stěžovatelem tvrzená nevědomost jej v žádném případě nezbavuje odpovědnosti. Neoprávněného pobytu se dopustil bez ohledu na to, že byl dle nyní uplatněného tvrzení přesvědčen o legalitě svého pobytu na území České republiky.*“ Zavinění není znakem skutkové podstaty obsažené v § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců a ze zákona tak neplyne požadavek na správní orgány, aby je zohledňovali při úvaze o délce zákazu vstupu na území spojeném se správním vyhoštěním.
24. Co se týče žalobcem namítaného nedostatečného posouzení dopadu uloženého správního vyhoštění do žalobcova soukromého a rodinného života dle hledisek uvedených v ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, lze odkázat na strany 5-7 napadeného rozhodnutí (žalovaného) a na strany 5-6 prvostupňového rozhodnutí, kde správní orgány shodně uvedly, že rozhodnutí o správním vyhoštění je přiměřené povaze a míře žalobcova protiprávního jednání. Správní orgány zhodnotily závažnost a druh žalobcova protiprávního jednání, délku jeho pobytu na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost jeho rodinných vztahů, jeho ekonomické poměry a vazby na území. Žalovaný konstatoval, že žalobce je svobodný, bezdětný nesdílí společnou domácnost s občanem EU,

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

nemá vyživovací povinnost, majetek ani významné vazby na území ČR. Naopak zázemí a matku má žalobce v zemi původu, další příbuzné ve Velké Británii. Zároveň neexistují žádné překážky, jež by bránily žalobci ve vycestování. Z uvedeného vyplývá, že se správní orgány otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do žalobcova soukromého a rodinného života zabývaly dostatečně a přezkoumatelně, a to ve vztahu ke všem shora uvedeným kritériím, vzaly v potaz všechny žalobcem uváděné skutečnosti a soud se s jejich závěrem ztotožňuje. Žalobce ostatně ve své žalobě nezmínil, k jaké konkrétní skutečnosti mající vliv na tvrzený zásah do soukromého a rodinného života správní orgány opomněly přihlédnout. S ohledem na uvedené má soud za to, že závěr správních orgánů o tom, že napadené rozhodnutí nepředstavuje nepřiměřený zásah do žalobcova soukromého a rodinného života, byl učiněn na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, který má oporu ve spise a lze ho považovat za správný a učiněný v souladu se zákonem. Žalovaný měl při vydání napadeného rozhodnutí na zřeteli nález Ústavního soudu ze dne 22. 10. 1998, sp. zn. III. ÚS 153/97, podle nějž: *„Jedním z esenciálních znaků právního státu je princip přiměřenosti, který předpokládá, že opatření, omezující základní lidská práva a svobody, nesmějí svými negativními důsledky přesahovat pozitiva, která představuje veřejný zájem na těchto opatřeních. Posouzení proporcionality mezi veřejným zájmem na zákazu pobytu cizince na straně jedné a zájmem na ochraně základních práv a svobod na straně druhé proto musí vycházet z výše uvedeného principu.“* Soud ve shodě s žalovaným uzavírá, že napadené rozhodnutí je přiměřené a v souladu s veřejným zájmem. Žalobní námitka není důvodná.

25. K námitce žalobce o nevyužití postupu dle § 50a zákona o pobytu cizinců soud konstatuje, že s ohledem na správný závěr správních orgánů, podle kterého správní vyhoštění nebude nepřiměřeným zásahem do žalobcova soukromého a rodinného života, nebyl prostor pro možnost upuštění od správního vyhoštění a na místo toho pro uložení povinnosti opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců. Jestliže byla naplněna některá ze skutkových podstat podle § 119 zákona o pobytu cizinců, resp. byly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, může správní orgán od uložení správního vyhoštění upustit a uložit místo něj povinnost opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců pouze v případě, kdy shledá, že by rozhodnutí nebylo přiměřené. K takovému závěru však správní orgán v daném případě nedospěl, přičemž správnost jeho závěrů byla potvrzena soudem, a tudíž bylo v daném případě na místě vydat rozhodnutí o správním vyhoštění.
26. S ohledem na shora uvedené má soud za to, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, který má oporu ve spise. Lze uzavřít, že v projednávané věci bylo prokázáno, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, a zároveň nebylo shledáno, že by uložení správního vyhoštění došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, byly tak naplněny podmínky pro uložení správního vyhoštění. Soud nezjistil žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo nutné napadené rozhodnutí hodnotit jako nezákonné či nepřezkoumatelné.

VI.

Závěr a náklady řízení

27. Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

28. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 2. března 2026

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.